

Determinats elements per a l'equipament dels espais públics havien de contribuir, conjuntament amb les noves edificacions, a acabar el paisatge configurat per les cases i jardins existents de l'Eixample Malagrida: una font amb el conjunt escultòric de Santiago Planella ocupa el centre de la nova plaça semicircular, i dues fonts més, amb brollador, havien de constituir el final del saló central. Sembla que una d'aquestes dues fonts, la situada a l'extrem més proper al Fluvià, ha estat substituïda per un altre element actualment en construcció, no previst en el projecte global d'ordenació.

CLASSICISME, EL FIL CONDUCTOR

El regust de l'arquitectura de les torres que configuren el Passeig és el d'un classicisme romàntic, noucentista, que aflora entre la frondositat dels jardins particulars i els majestuosos arbres del mateix Passeig. El paisatge configurat per arquitectura i natura era, no obstant, d'una fragilitat evident, tenint en compte la magnitud de les intervencions immobiliàries possibles en els terrenys encara vacants. Tant és així, que havien de ser precisament les actuacions a realitzar-hi les que acabarien de determinar d'una manera definitiva el caràcter del paisatge del Passeig i el seu entorn.

El "pes de la Història", "la presència del Passat" (simptomàticament aquest fou el lema de la Biennal de Venècia de 1980), el llenguatge vernacular, o el que fa temps anomenàvem les "preexistències ambientals" han anat prenent cada vegada més valor en les diverses tendències de l'arquitectura contemporània dels anys vuitanta, especialment en la denominada "Escola de Brussel·les". Aquesta presència del passat és palesa aquí, en el nou conjunt del Passeig de Barcelona, amb les referències directes i evidents als tractats del Vitruvi i del Palladi; les mateixes fonts que estan a l'origen de l'arquitectura de les cases noucentistes del Passeig amb les quals es pretén establir un diàleg seguint el fil conductor del classicisme. No en va és l'estil arquitectònic que té un llenguatge formal més desenvolupat i la seva aplicació subratlla la varietat de solucions dinàmiques possibles. La seva adaptació en aquest cas a una promoció d'habitatges unifamiliars de 4'70 m d'amplada de crugia i quatre plantes d'alçada pot constituir una prova de la versatilitat i a l'ensem de la vigència de les formes per sobre d'efímers programes funcionalistes.

RAMON FORTET
Arquitecte

